

Erindringer

Alfred Hosp, Klagenfurt, januar 1961

Nu nærmer sig snart for anden gang dagen, hvor Bruno Gröning forlod sin jordiske krop. Men for mange venner er det nogle måneder længere siden, de for sidste gang kunne hilse på ham. Ingen af os burde glemme tiden for hans virke her på jorden, og vi må så ofte som muligt mindes de oplevelsesrige timer i hans nærvær, og frem for alt hans ord, som han så rigtigt sagde, at han gav os med på vejen. Ingen anede dengang, ved et af de sidste foredrag, hvor lang vejen ville blive, og hvor længe hans ord i det nuværende mørke skulle huskes, for at være et holdepunkt i den i dag almindeligt fremherskende, åndelige forvirring; et lys, som i tide ville lade os erkende de truende afgrunde. Sammen vil vi nu for vort indre øje endnu engang opleve et lærerigt samvær med Bruno Gröning.

Der hersker en forventningsfuld, glad stemning i rummet. Bruno Gröning er med lette, næsten uhørlige, fjedrende skridt trådt ind. Nu står han ganske rolig foran vennerne, med armene over kors, og i den minutilange stilhed glider hans blå øjne prøvende over hver af de tilstedeværende. Han ser ind i de menneskers indre, som ofte er kommet langvejs fra for at høre hans foredrag. Han ser deres bekymringer og lidelser, deres tvivl på grund af uvidenhed i sjæleligt-åndelige sammenhænge og kendsgerninger, såvel som de mange uløste spørgsmål, som enhver har medbragt i sit hjerte, og som jo hele tiden belaster menneskene. Ikke en muskel ser ud til at røre sig i hans solbrændte ansigt, og trods den anspændte koncentration virker hans krop afslappet og upåvirket.

Så begynder han at tale, og det, han får sagt i løbet af sin tale, beviser, at han i de minutter, hvor han var tavs, virkelig havde udforsket det inderste i hver enkelt. Det kendes i hans flydende svar på alle de udtalte spørgsmål. De var så snildt skjult i foredraget, at kun den det vedkom, forstod, hvorfor Bruno Gröning netop talte om dette problem. Så kunne jeg ved slutningen af et foredrag hver gang opleve, hvordan mange tilstedeværende forbavset sagde: "Netop det, hr Gröning forklarede i dag, har jeg allerede længe tænkt over, og nu har jeg det rigtige svar. Hvordan har han vidst det? Men det oplevede næsten alle i kredsen, og også jeg kunne erkende, at der ikke var noget, som var hemmeligt for Bruno. Han talte for det meste i nogle timer, og selv om hvert ord og hver sætning var vigtig, vil jeg nu gengive det vigtigste:

"Kære venner", sådan begyndte han, "det glæder mig, at jeg igen i dag har lejlighed til at tale til Dem. Jeg ved, at mange af Dem ønsker at se og høre mig meget oftere, men De må forstå, at der jo også er venner andre steder, som venter på mig, og så må jeg fordele det sådan, at jeg kan være nogen tid hos alle. Anse dog ikke min fysiske tilstedeværelse for så vigtigt, men tag mine ord og råd til Dem, og omsæt dem i Deres daglige liv. Vi oplever her kun nogle timers belæring, med det er nødvendigt

altid at følge det lærte. Derfor spørger jeg Dem nu: Har De, siden vi sidst var sammen, gjort, hvad jeg sagde dengang? Har De dagligt optaget det gode, eller har det onde endnu været for stærkt? Hvem af Dem kan sige, at mine formaninger i den grad er gået Dem i blodet, at De i alle livets forhold har overholdt dem hvert sekund?"

Derved så Bruno Gröning undersøgende rundt i kredsen, men der kom intet svar, og så fortsatte han: "Ser De, kære venner, det nytter slet intet, når De kun glæder Dem over at være sammen med mig, at høre mig, fordi det er så interessant. Og hvis De så under mit fravær begår en fejl, tænker De: 'Det gør ikke noget, jeg vil spørge Gröning, og han vil give mig et råd om, hvordan jeg kan gøre det godt igen!' Nej, venner, sådan kommer vi ikke videre. De skal jo til slut blive selvstændige! Her er det akkurat som i skolen: Læreren underviser børnene, så de engang som ansvarsbevidste mennesker kan klare livets udfordringer. Hvad gør nu læreren, hvis hans tidligere elever også i senere år ville vælte ethvert ansvar over på ham? Ser De, sådan forholder det sig også i vort tilfælde. Jeg må nu engang helt åbent sige: De skal ikke hænge Dem så meget i min person, De skal ikke altid blot vente på at jeg kommer, men gøre det, jeg har rådet Dem til i Deres daglige liv, for jeg er bitingen, og De er hovedsagen! Og det, De taler til som Bruno Gröning, er kun min krop, er kun et værktøj, for at jeg kan udtrykke mig forståeligt for Dem. Vel er den skabt af Gud, og derfor guddommelig, sådan som også Deres krop er, og jeg må passe på den, ligesom ethvert menneske. Kroppen er og bliver åndens værktøj, og ved hjælp af min krop kan jeg formidle det til Dem, som Gud har at sige til menneskene.

Lær nu endelig selv at fornemme, hvad der er godt og hvad der er ondt. Tvivl dog ikke altid på det gode, og lad ikke det onde trænge ind i Deres krop. Ser De, kære venner, De må jo også stå ved det gode, når min krop ikke er der mere ... Har De nu forstået mig? Står De nu så meget ved det gode, at intet mere kan bringe Dem fra denne vej? Så er det i orden, så er også jeg tilfreds og beroliget. Men så længe De vakler og tøver, og altid kun kan kaldes til orden gennem mine personlige ord, så længe har jeg ikke nogen hjælp og støtte i Dem for det guddommelige værk. De skal jo danne et fællesskab af mennesker, som handlekraftigt kan medvirke ved opbygningen af dette værk, og dermed stå ved det løfte, De har givet mig. I dag ved De endnu ikke, hvilken lykke det er at få lov til at være i et fællesskab. Hidtil har hver af Dem været henvist til sig selv. De blev krænket, når der blev tilføjet Dem en uret, og De ikke vidste, hvordan De skulle beskytte Dem imod det. Nu ved De bedre besked om meget, som de hidtil kun anede, og dermed har De løst Dem fra massen af de ligegyldige. Nu er tiden kommet, da mennesker må bestemme sig, og skal stå ved det, der svarer til deres inderste erkendelse. Kære venner, det De oplever i dag, er ikke engang begyndelsen til det der kommer, for det, mennesker i løbet af generationer har optaget af tanker, forlanger at blive udført! Jeg må alvorlig talt sige, at i vore dage har det onde overvægt, og er blevet det naturlige for menneskene. De finder det unaturlige naturligt, og har ikke mere mod til at sige: 'Jeg vil gå den guddommelige vej, for jeg har hørt og erkendt sandheden. Jeg føler mig ikke godt tilpas, hvor der strides eller bliver løjet om nogen, hvor der hersker had, misundelse og grådighed,

hvor utålmodighed og utilfredshed blandt mennesker får bugt med deres guddommeligt gode, deres helbred.

Kære venner, hvorfor føler De Dem godt tilpas i min nærhed? Hvorfor kan jeg råde Dem og stå hjælpende ved Deres side? Det er jo kun, fordi jeg er overbevist om det gode, og tror for Dem og beder for Dem, så længe De endnu ikke af hjertet kan bede, og endnu ikke har sikkerhed for, hvordan en bøn hjælper.

Nogle af Dem ønsker at bringe en kær slægtning trøst og kraft, og ønsker så at sige at opofre sig for denne. Men den, der virkelig vil hjælpe, må først og fremmest selv være stærk i troen, og optage så megen kraft, at der også kommer orden i hans egen krop. Først, når De så kan optage endnu mere guddommelig energi, end Deres egen krop har brug for, kan De hjælpe andre. Enhver motor kan sammenlignes hermed: Den giver kun drivkraft, når den får tilført mere energi, end den har brug for til at overvinde sin indre friktion. Endnu et kan De lære fra en motor: Den fortsætter kun med at fungere, når den hele tiden får tilført energi. Ligesådan skal De ikke kun optage energi i disse korte timer, men dagligt optage den guddommelige energi. Hertil er min personlige tilstedeværelse på ingen måde påkrævet. De skal kun kunne indstille Dem, være overbevist om det gode, og leve i tillid til Gud.

Jeg sagde i begyndelsen: Mennesket må hvert sekund være opmærksom på sin krop, og ikke ville have noget med det onde at gøre. Vi kan blot tænke på et uretfærdigt ord, som kan gøre det uskyldige medmenneske meget ondt, eller på en uoverlagt handling, som ofte ikke er til at gøre god igen. Falder det virkelig mennesker så vanskeligt at være kærlige og forstående overfor hinanden? Hvorfor begår også de, som vil være gode, disse fejl? Kun, fordi de et øjeblik har glemt sig selv, og straks er det onde trængt ind, og de handler i vrede og ophidselse. De tror, at De har ret til harme og beskyldninger, hvor De dog i sandhed gennem roligere og klarere omtanke ville tage en bedre beslutning eller finde en gunstigere udvej. I roen og den stille selvansagelse, forbliver mennesket altid i den guddommelige føring. Men denne ligevægt overfor tingene i hverdagen, kan kun opnås gennem optagelsen af den guddommelige kraft, for nervøsitet er mangel på energi, og det, som er blevet opbygget gennem måneder, kan ødelægges i løbet af et sekund."

Mens Bruno Gröning langsomt går frem og tilbage, fortsætter han sin belæring: "Jeg vil gerne minde Dem om endnu et eksempel på uagtsomhed. Lad os forestille os, at De går uforsigtigt over gaden. Deres krop træder automatisk ud på kørebanen, lige foran en bil der nærmer sig, og straks er ulykken sket. Også det er det ondes værk.

Kære venner, jeg er overbevist om, at De har forstået mig i dag, og nu vil vurdere Deres liv anderledes, og jeg understreger endnu engang: De er selv vigtig! I denne henseende kan De roligt være egoistisk, for egoismen til det gode, til orden, fører til, at De senere også kan hjælpe andre mennesker. Regn ikke den lille Gröning for så vigtig. Han viser kun vejen. Men De må også engang gå denne vej uden ham, kunne gå den sikkert og bevidst ..."

Kære venner, disse indtrængende ord sagde Bruno Gröning til os for mere end to år siden. Hvad har vi siden oplevet? Hvordan har vi fulgt hans belæring? Er vi gennem de samlede erfaringer kommet til den faste og uomstødelige overbevisning, at man altid får hjælp, så snart man står ved det gode, og at vi har rigtig meget at takke vor gode ven og hjælper for? Eller har hverdagen, har det onde og tvivlen på Deres medmennesker fået Dem til at vakle? Tænk De endnu kun vemodigt og som en smuk erindring tilbage på den tid, da Bruno Gröning befandt sig iblandt os? I disse to år skulle enhver af os bevise, om han har forstået og omsat det, Bruno Gröning sagde, i handling, og dermed går den guddommelige vej, eller dengang måske kun var en interesseret, men passiv tilskuer. Enhver må kontrollere sig selv, og aflæg på denne årsdag for Bruno Grönings hjemgang regnskab for, om De uden tøven ville kunne holde stand overfor hans forskende blik, hvis De skulle stå ansigt til ansigt med ham.

Alfred Hosp

Kilde:

Archiv des Instituts für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene e.v.Freiburg i Br., Bestand: 20/16, Signatur: 004,a 3